

MAVİ

MADALYON 4

İSTANBUL

HATIRASI

YILMAZ
ERDOĞAN

MAVİ MADALYON 4 İSTANBUL HATIRASI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Doğukan İşler
Kapak Tasarımı Erdi Demir
İç Tasarım Tamer Turp

1. Baskı Şubat 2018
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2710-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

GENÇ TİMAŞ YAYINLAR | 4378

T ÖZGÜR ROMANLAR / 21

TİMAŞ KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2017 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MERHABA İSTANBUL

Nemli bir havada, Harem-Sirkeci vapurundayız. Bir yanımda İsmail diğer yanımda Hasan Amca... Vapurun rüzgârıyla yüzlerimiz serin, saçlarımız dalga dalga...

Üst güvertede çaylarımızı yudumlarken denizi ve İstanbul'u seyrediyoruz. Her yeri bir başka güzel... Boğazdaki köprüleri inci gerdanlığa benzetenler hiç de haksız değil...

Şair, "İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı..." demiş ama benim gözlerimin açık olması lazım; ilk defa geliyorum.

Bütün dünyanın hayran kaldığı bu şehri tanımak için hangi yöne gitmeli, nereden başlamalı?

İsmail, yolcuların attığı simit parçalarını havada yakalayan martılara bakıyordu. Bir martı yolcuların arasından bütün bir simitle havalanınca herkes gülümsedi. İsmail, onlarla ilgilenmekten etrafi seyredemediğini anlayınca vazgeçti.

Hasan Amca'nın Boğaz'daki semtleri anlatmasını boşuna bekledik. Burada öğretmenlik yaptığı yıllardan kimbilir hangi hatıraları gözünde canlanmış, dalıp gitmişti. Onu kendi haline bıraktık.

İsmail'le birlikte görebileceğimiz her yeri uzaktan uzağa sessizce inceledik. Galata Kulesi'nden Galata Köprüsü'ne, Süleymaniye'den Sultanahmet'e... Vapurun arkasında kalan beyaz köpüklü dalgalar da gözümüzden kaçmadı.

Manzara fotoğraflarının değişmez parçası ve İstanbul tarihinin en eski tanıklarından Kızkulesi, sevimli fakat bir o kadar da yalnız göründü bize.

Sarayburnu ise yeşillikler içindeki surlarıyla Anadolu masallarındaki padişahların yaşadığı ülkelere benziyordu.

Eski İstanbul minyatürlerindeki o sakin, huzurlu ve asude şehir bugün ne kadar değişmiş, ne kadar tanınmaz bir hale gelmişti.

İskele kalabalıktı. Vapur yanaşınca halatlar bağlandı. Sürme iskeleyle birlikte yolcular kısa sürede indi. Biz de aralarına karıştık. Sonra bekleme salonunun kapıları açıldı. Bekleyenler yer bulma telaşıyla vapura bindiler. Bundan sonra gelenler, ayakta kalsalar bile, “Vapura yetiştim!” diye sevinen son dakika yolcularıydı.

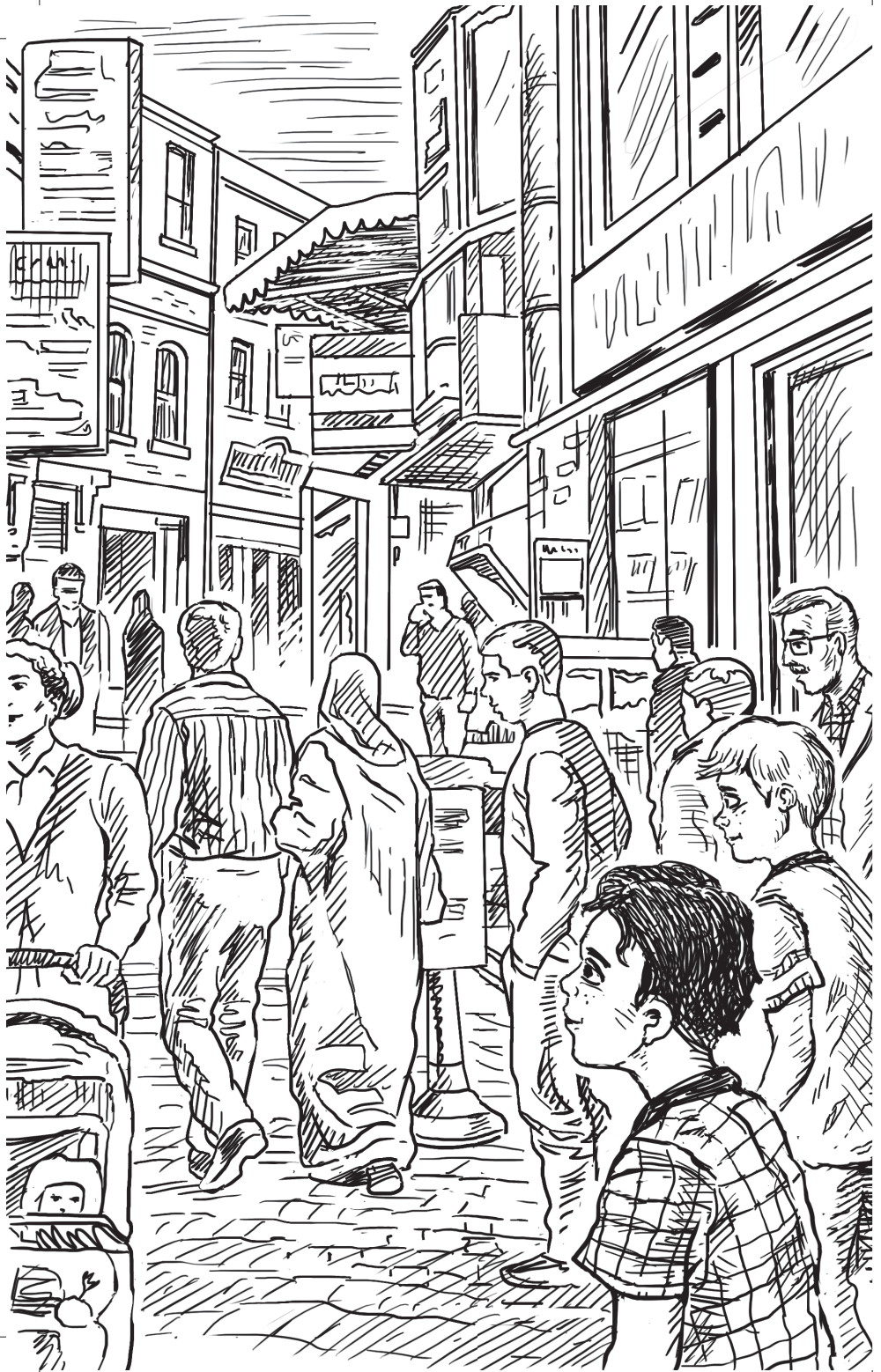
Trafiğin yoğun bir saatinde, caddede karşıdan karşıya geçerken Hasan Amca bütün dikkatini yola verdi. Bu noktada trafik lambası olmadığı için uygun bir zamanda karşıya geçtik.

Sirkeci ve Ankara Caddesi’ndeki vitrinlerin önünden, Yerebatan Caddesi’ne çıktık.

Yayınevleri, kitapçılar, büro malzemeleri satan kırtasiyeler, lokantalar girip çıkanlarla doluydu.

Kalabalık neredeyse kaldırımlara sığmıyor, tramvaylar tıka basa yolcu taşıyordu.

Buralar, ticaretle turizmin iç içe ve yoğun olduğu yerlerdi. Mercan Caddesi’nin, Mahmutpaşa Yokuşu’nun gürültüsü, satıcıların çığırkanlığı, hamalların öncelikli gidiş gelişleri, nakliye arabalarının dar sokaklarda manevra sıkıntıları burada yaşanmıyordu.

İş hanlarında, çarşılarda, mağazalarda, bankalarda dünyanın çeşitli ülkelerinden yabancılara rastlamak mümkündü.

Bir saatin dişlileri gibi sırt sırta vermiş insanlardan oluşan şehrin bu tatlı telaşında yorulanlar parklarda, bahçelerde dinleniyorlardı. Sohbetini, çayını, kahvesini bitiren yoluna kaldığı yerden devam ediyordu.

Yürüdüğümüz yol yoktu. Buna rağmen neredeyse koşar adım giderken Hasan Amca'nın yaşını unuttuk. Sonuçta hepimiz nefes nefese kaldık.

O, bizlere gülümseyerek bakarken yüzündeki çizgiler emekli bir öğretmenin eğitime harcadığı hayatının izlerini taşıyor gibiydi.

Onunla ilk tanıştığımızdan bugüne saçları seyrekleşmiş, yüzü ve bedenindeki yaşlılık belirtileri biraz daha ortaya çıkmıştı.

Yorgun fakat mutluydu. Bu mutluluğu bizim yanımızda gözle görülürcesine belliydi. Onu üzmemek için elimizden gelen gayreti gösteriyorduk. Daha fazla yorulmaması için çaba göstermek nedense aklımıza gelmiyordu, ama bütün suç bizde değildi.

Herhangi bir seyahat söz konusu olduğunda onun hepimizden önce yollara düştüğünü görünce söyleyecek bir şey kalmıyordu.

Kendimizi, Alexandre Dumas'ın *Üç Silahşörler*'ine benzetmeyeceğim.

İstanbul'a yola çıkacağımız gün annem, "Bunlar atlarına binince Peri Padişahı'nın kızlarını almadan dönmezler!" demişti.

"Peri Padişahı kim, nerede yaşar, ne iş yapar, kızları hangi okulda, kaçınıcı sınıfta?" diye sormadım. Onun gülümseyerek söylediği bu sözlerle ben de gülümseyerek cevap verdim:

"Otobüs Bolu Dağı'ndan geçiyor, Kaf Dağı'na uğramıyor ki! Hem İstanbul'da günlerimiz sayılı... Bizim için dakikalar bile çok önemli..."

Bir yerlere gideceğimizi öğrenince endişelenmiyor artık. Bizleri yolculuğa daha iyi hazırlamak için babamı ikna etmeye çalışıyor. Ben de onu yanaklarından kocaman öpüyorum.

Program belliydi.

Bugün çarşamba... Üç gün doya doya gizeceğiz.

Önce Hasan Amca'nın bir yayınevinde çalışan arkadaşına uğrayacağız. Birkaç günlüğüne onun otomobilini ödünç alacağız. Arkadaşıyla telefonda konuşup anlaşmışlar. Sonra ver elini İstanbul caddeleri, sokakları...

Vakit kaybetmemek için biz köşe başında bekledik. Hasan Amca arkadaşından arabayı alıp getirdi.

Yerebatan Caddesi ile Alayköşkü Caddesi'nin kesiştiği yerde arabaya binip gideceğimiz yönü belirlemeye çalıştık.

İstanbul trafiğinde araba kullanmak kolay değilmiş. Eğer kestirme yolları bilmiyorsanız işiniz daha da zormuş.

Ancak usta şoför Hasan Amca yanımızda olunca dert değildi.

Sonunda, belli bir hedef gözetmeksizin, Sultanahmet Meydanı'ndan başlayıp İstanbul turuna çıkma zamanı geldi.

BÖYLE BAŞLANMAZ Kİ

Hasan Amca, otomobili çalıştırdığında hesapta olmayan bir olay yaşadık. Üzerinde paket paket kitap yüklü bir kamyonet geri manevra yaparken, bindiğimiz otomobile sol arka köşeden çarptı. “Küüt!” diye metalik bir ses duyuldu. Bulduğumuz yerde sarsıldık.

Görünmez kaza derler, ama bu göz göre göre geldi. Kamyonetin ayakta duracak hali yoktu. Her yeri dökülüyordu ve şoförü de oldukça yaşlıydı.

Böyle bir durumu beklemiyorduk. İlk andaki şaşkınlığımız, yerini can sıkıntısına bıraktı.